Ч. 223. Четвер 15 (2) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З делеґаций. — Президент Думи про внутрішне положене Росиї. — Справи балканьскі.

В послідних днях появили ся поголоски о захитаню кабінету бар. Бека з причини ситуациї в ческім соймі. Правдою єсть, що відносини там не поправили ся, мимо всяких заходів. Тепер не розходить ся тілько о ческий сойм, скілько о вплив тамошних відносин на Раду державну. Коли би Німці не допустили до спокійного ходу нарад в ческім соймі, то Чехи наміряють розпочати обструкцию в Раді державній. Всі заходи направлені до того, аби забезпечити нормальну працю парляменту. Правительство числить на згідне поступоване в тім взгляді всїх неческих сторонництв. Нині відбуде ся засїдане парляментарних комісий молодочехів і ческих аґрарийв. Міністри Прашек і др. Фідлер удають ся на ті засїданя, на котрих має рішити ся справа дальшої політики Чехів в соймі і раді державній.

Міністер війни Шенайх був вчера на авдиенциї у Цісаря і здавав справу о відносинах в Босні та о відкликаню з новобазарского санджаку австро-угорских войск. — Як доносять з Сараєва, сербско-магомеданьска коаліция розпадає ся. Магомедани заявляють, що волїють зверхництво Австриї як Сербії.

В комісиї заграничних справ угорскої делеґациї президент комісиї Кольоман Сель заявив, що відповідно до теперішного звичаю буде ся уважати exposé, яке міністер справ заграничних зложив в делеґациях державної ради, яко звістне. Міністер бажає однак удїлити ще деяких пояснень.

Відтак забрав голос міністер заграничних справ, бар. Еренталь, та зазначив, що в визначних поступках, які тілько що зроблено, розходить ся принципіяльно о дальший тяг політики ґр. Юлия Андрашия, який перед 30 роками спрямував політику монархії на нові шляхи. Тоді не було наміром Андрашия стреміти через окупацию Босни і Герцеґовини до територияльних здобутків. Він признав тілько невідкличною річию, щоби по війні з 1877/8 р. пороблено на полудново-всхідних окраїнах держави невідкличні, охоронні заряджєня. Тепер показує ся, що політика ґр. Андрашия руководила ся політичною обережностию. Протягом 30-тьох літ зачеркнені ним і переведені охоронні постанови достаточно випробовано. В Босні та за єї границями не одно змінило ся від того часу. При всякій нагоді виходило на яву, що треба конче утревалити той стан річий і то з причин державної рациї. Доконане тепер прилучене Босни і Герцеговини з певностию не має на меті запевнити собі територияльні здобутки; єї цілию єсть радше сконсолідоване стану, що тревав вже від 30 літ.

Як відомо — говорив дальше бар. Еренталь — я вже виложив точно в своїм exposé, що Босну і Герцеґовину прилучено тому, що слїд було дати тим країнам конституцию. Було оно конечне з огляду на заграничну політику Австро-Угорщини. Хочемо безоглядно витревати при принципі не вмішуваня, хочемо рішучо зробити конець леґенді, неначе-би Австро Угорщина мала на меті дальші територияльні здобутки поза тим, що вже має. Новій ері в Туреччині бажаємо поводження та числимо на те, що в Царгороді наш поступок зрозуміють в тім дусї, в якім єго зроблено.

Єсть нашою провідною думкою і горячим бажанєм, щоби через усунене всякої неясности в наших відносинах до Туреччини промостити дорогу дружним на будуче відносинам та належно їх ствердити. Вісти, які ми одержали з Царгороду, не є погані. Они дають нам право надїяти ся, що там зрозуміли наші інтенциї,

4)

В ярі.

(З російского — Антона Чехова).

(Дальше).

Ліна сиділа як скаменіла, все з тим самим видом як в церкві. Анисим, від коли єї пізнав, не говорив з нею ні слова, так що доси навіть не знав, який голос она має. І тепер, сидячи побіг неї, мовчав і лиш попивав анґлійску гірку. Коли вже упив ся, почав говорити, обертаючи ся до тітки, що напротив него сиділа: — Я маю приятеля названем Самородов. Дивний чоловік... Почетний горожанин і уміє говорити. Але я знаю єго наскрізь, тіточко, і він то чує. Чи можу, тіточко, випити з вами за здоровле Самородова?

Варвара ходила довкола стола, угощуючи гості. Була утомлена і розсіяна, але видко вдоволена, що було тілько страв, що всьо було таке богате і хороше, що ніхто не міг би нічого зганити.

Сонце зайшло, але весільний бенкет ще не скінчив ся. Вже ніхто не знав, що їв і пив, не розумів, що говорено, тілько деколи, коли музика перестала грати, чути було добре, як на подвіри якась женщина кричала:

— Ви нашої крови напили ся, чорти би вас побрали!

Вечером танцьовано. Хримини молодші приїхали з своїм власним вином, а один з них, коли танцьовано кадриля, держав в обох руках по фляшці, а в устах чарку на шампана, що всім дуже подобало ся. Посеред кадриля почали деякі танцювати тропака; зелена Аксиня лиш мигала ся, а хвіст єї сукні літав у вихрі. Хтось наступив їй на край сукні, а „куля" крикнув:

— Гей, хвіст відорвав ся, дітоньки.

Аксиня мала сиві очи, що рідко примикали ся, а з єї лиця не сходив добродушний усьміх. І в тих отвертих очах, в малій головці на довгій шиї, в цілій єї стрункій стати було щось гадючого; зелено одіта з жовтим передом, гляділа з своїм усьміхом як на весну з молодого жита глядить на подорожного гадина, піднявшись в гору і виставивши голову. Хримини поводили ся з нею досить свобідно і дуже замітно було, що она до старшого з них стояла вже від давна в дуже близьких зносинах. Але глухий нічого не розумів і не глядів на неї, він сидів і їв оріхи, розгризаючи їх так голосно, немов би стріляв з пістолета.

Тепер виступив на середину і старий Цібукин і махнув хустиною, даючи тим знак, що й він хоче затанцювати тропака. І в цілім домі та на подвірю роздав ся шепіт одобреня.

— Сам старий! Старий!

Варвара танцювала, між тим як старий лиш помахував хустиною і бив запятками, але ті, що стояли на подвіри, один на другого лїзли і до вікна заглядали, були одушевлені і простили єму на хвилю всьо — ціле єго богатство і всї кривди!

— Славний чоловік, Григорий Петров! — чути було зпоміж товпи. — Так, так! Добре! Можеш ще, брате! Го, го!

Всьо то скінчило ся пізно, аж по першій годині в ночи. Анисим заганяючись приступив до співаків і дав кождому по пів рубля. А старий не заганяючись, але дивно налягаючи на одну ногу, проводив гостий і говорив кождому:

— Весїлє коштувало два тисячі рублїв.

Коли вже майже всї розійшли ся, помічено, що шикалівскому шинкареви хтось заміняв новий плащ на старий і Анисим зірвав ся та почав кричати:

— Стій! Зараз єго найду! Я знаю, хто єго украв! Стій!

Вибіг на улицю і побіг за кимсь; єго зловили і попід пахи провели назад до комнати. Пяного, червоного від гніву і мокрого пхнуто до комнати, в котрій тітка була вже розібрала Ліну. Там єго замкнено.

IV.

Минуло пять днів, Анисим був готовий до від'їзду і пійшов на гору до Варвари, аби попращати ся.

В єї комнаті горіли всі лямпки перед образами сьвятих і заносило кадилом. Она сама сиділа коло вікна і робила панчохи з червоної вовни.

— Не довго ти задержав ся у нас — сказала. — Навкучилось тобі, що? Ох, ох... Маємо тут добре жите, всього досить і твоє весїлє відбуло ся порядно, як годить ся; старий каже, що пійшло на него два тисячі. Одним словом

так як ми сего бажали, та що там витворює ся влучна інтерпретация. Впрочім не лиш в Туреччині, але й деинде мусить бути признане, що коли загалом може бути мова про якесь пересунене сил наслідком нашої акциї, то вже й те є з політичних взглядів значним поступом в порівнаню зі станом з р. 1878 ого. Але з другої сторони не сумніваємо ся, що в Царгороді схочуть признати, що для Туреччини єсть бажаною річию заховати добрі взаємини з нами.

В дальшім ході своїх виводів полемізував міністер з оцінкою, з якою стрінула ся політика Австро-Угорщини за границею, вказуючи на те, що повага в области міжнародного права, Блюнчлїв, вже перед 28 роками заповів те, що стало ся тепер. Туреччина може говорити тілько про формальну а не про материяльну утрату. В заміну за те звернула Австро Угорщина Туреччині права. Годило би ся — як слід — провірити XXV. та XXIX. арт. берлиньского договору, а особливо XXV. арт., о скілько він відносить ся до признаного Австро Угорщині права удержування ґарнізонів в Новобазарскім санджаку. Ті постанови треба трактувати рішучо як „une mesure européenne“. В 1998 р. були ті зарядженя необхідні, але як всякі поліцийні зарядженя мали деякий, трохи немилий посмак. Та прийшов час, щоби завести зміни в тім напрямі. Нашими часами та в инших краях а не в інтересі власнім але приятелів підіймала ся Австро Угорщина права догляду і сповняла надзорчу службу. На тій політиці вийшла однако монархія лихо.

Угорска опінія все окружала симпатиєю ту політику, яка змагала до самостійного розвитку балканьских народів. І як раз наші постанови що до евакуациї санджаку та змодифікованя деяких прав і арт. XXIX. берлиньского договору згоджують ся в цілости з тою політикою, яка тут на Угорщині найшла признане — тож з повним довірєм жду на дискусию над моїм exposé (Оплески).

В дискусиї запитав референт дел. ґр. М. Тороцкай, чи другі держави були повідомлені заздалегідь про анексию, як они віднесли ся до неї та чи донесеня про скликане міжнародної конференциї правдиві; дел. Сабо заявив, що не може уважати тих країв заанектованими, доки не порішить ся справи їх приналежности, а дел. Галїльский-Бзбич атакував спільне правительство за те, що при анексиї зіґнорованo сербско-хорватский характер занятих країв.

Міністер справ заграничних бар. Еренталь, відповів відтак на запити, з якими звернув ся до него справоздавець, але відповідь сю ухвалено признати довірочною.

По тім заявив президент, що комісия приймає з вдоволенєм і довірєм політику міністра справ заграничних й згоджуеть ся з тим, що обіймає его exposé. Факти подані до відомости комісия приймає до відомости одноушно та з вдоволенєм.

По ухваленю без дискусиї буджету міністерства справ заграничних загалом і в подробицях засїдане замкнено.

Недавно б. президент російскої думи Хомяков висловив ся в розмові про нову сесию в розмові зі співробітником „Б. Ведомостий“ між иншим так: „Тепер ще не відомо, чи почне дума свою працю від буджету. То буде залежати від постанови буджетової комісиї. Як она схоче працювати так, як велить правдива фінансова зручність, то доведе ся дожидати, аж поки розглянуть всї обрахунки окремих міністерств і зроблять загальне справоздане в справі буджету на 1909 рік. Та крім буджету у нас тепер є готові законопроекти. Коли зійшла бесїда на вибір нового голови думи, Хомяков сказав: „Я сам з більшою охотою брав би участь в законодатній праці, ніж в єї формальнім боці. Як би найшов ся хтось инший такий, щоби згодив ся поставити свою кандидатуру і мав шанси бути вибраним головою, то я з охотою уступив би ся зі свого місця. А як ні, то мені не доведе ся зрікати ся тоді, коли дума схоче, щоби я зістав ся на своїм місци“.

В дальшій розмові він заявив, що праця думи его зовсїм не вдоволяє. „В країні повний брак законности, потрібні безпроволочно рішучі реформи, а дума не проявила нїякої законодатної ініциятиви, розглядаючи тілько те, що подавало ся з міністерских канцелярий“. Хомяков заходить так далеко, що навіть не признає законною ту перешкоду, на яку звикли в тих випадках покликатись оборонці третої думи, т. є., що іти шляхом „дрібних справ“ примушував думу уряд. На думку Хомякова, уряд тілько користував ся „непротивленьским“ настроєм думи, й колиб того настрою не було, тоді й праця думи пішлаб иншим шляхом, цікавійшим і користнійшим.

До сеї розмови Хомякова додає київска „Рада“ ось які замітки: „Зміна в поглядах п. Хомякова могла би дати ще оден наслідок. Як голова державної думи, п. Хомяков безперечно може впливати на напрямок єї праці в той чи инший бік. Отже льоґічно було би сподіватись, що свій новий погляд на задачу думскої праці п. Хомяков постарає ся прищепити цілій думі, або бодай більшій в ній частині, щоби таким чином усунути надалі всякий ґрунт для закидів в байдужности й „непротивленьстві“. На жаль, п. Хомяков не тілько чесна людина, а ще й октобрист. Як чесна людина, він не може не бачити всїх хиб „своєї“ думи, але як октобрист він боїть ся й тїни опозициї й тремтячи заявляє: „Як тілько буде призначено новий кабінет міністрів, дума значно поліпшає й запанастить себе“.

Угорский Magyar Hirlap оповіщує розмову свого кореспондента з високою личностию з окруженя короля Петра сербского. Та личність підчеркує, що дійстно наслідник престола хотів використати настрій населеня, але король зарадив тому. Сербія не гадає о війні і займе вижидаюче становище. — Як з Земуня доносять, заволодів в Білгороді повний спокій. Сербске правительство рішило ся придавити всякі противавстрийскі демонстрациї. — Урядова часопись „Самоуправа“ оголошує бесїду бувшого сербского президента міністрів Пасича, яку він виголосив дня 9 с. м. на конференциї представителів всїх посольских сторонництв до скупштини. Пасич заявив, що в тяжкім положеню, в якім находить ся Сербія внаслідок наруше-

---

сказавши, ми живемо як купці, лиш сумно тут дуже. Аж надто кривдять людий. Менї аж серце стискає ся, друже, Бог менї сьвідком, ми надто їх кривдимо. Чи то міняє ся коня, чи що купує ся, чи наймає ся робітника — все обманьство при тім. Обманьство і обманьство! Олій в склепі старий і гіркий — у инших людий смола солодша. Нехай же менї хто скаже, чи справді неможливо продавати добрий олій?

— Тут вже, мамо, такий звичай.

— Алеж ми всї колись помремо? Ох, ох, справді добре було би, колиб ти раз поговорив о тім з вітцем!

— Поговоріть ви самі...

— Так! Я єму скажу, а він відповість менї так само як ти вашим: „Тут вже такий звичай!“ На тім сьвіті не будуть о то питати, який був тут звичай. Бог судить справедливо.

— Очивидно, ніхто не буде о то питати — сказав Анисим зітхаючи. — Впрочім, мамо, всьо одно, Бога й так нема. Що тут о таке питати!

Варвара поглянула на него здивована, сплеснула руками і почала сьміяти ся. Позаяк она так щиро була здивована его словами і гляділа на него як на якого блазна, він завстидав ся.

— Бог може й є — відповів він — але віри нема. Коли мене вінчано, було менї ніяково. Як коли з під курки возьме ся яйце, а там нараз почне ціпати курятко, так почала ся в менї нараз відзивати совість і цілий час, як тревало вінчане, я думав: Бог єсть! Але коли я вийшов з церкви, всьо щезло. І звідки можу я то знати. Мене від дитини того не учили Дитина ссе ще груди, а вже єї учать: диви, як то робить ся. Отець також не вірить в Бога. Ось ви недавно оповідали, що у Ґунтуревих украдено вівці... Я то вислїдив: один селянин з Шикалова украв їх; він украв вівці, але шкіру з них найшов я у мого вітця в склепі... Ось маєте віру!

Анисим поглянув на Варвару і похитав головою.

— І старшина громадский не вірить — говорив дальше — і писар ні і дяк також. І коли они ходять до церкви і додержують постів, то діє ся то лиш длятого, щоби люди про них зле не говорили і на случай, що може справді буде колись страшний суд. Говорить ся тепер, що наближає ся конець сьвіта, бо люди стали слабші, не шанують вже родичів і таке инше. То всьо дурниці. Я гадаю, мамо, що ціле нещастє походить звідси, що люди мало совісти мають... Я бачу всьо наскрізь, мамо, і розумію всьо. Коли хто має краденy сорочку, я то бачу. Чоловік сидить в гостинници і вам здає ся, що він пє чай і більше нічого. А у мене чай чаєм, бо я ще бачу, що той чоловік не має совісти. І так ходить ся цілий день — і ні одного чоловіка з совістию. А одинока причина того, що нема віри... А тепер, мамо, прощайте, оставайте здорові і не думайте зле о менї.

Анисим прощав ся з Варварою, ставши на колїна.

— Дякую вам, мамо, за всьо — сказав. — Наша родина має богато пожитку з вас. З вас дуже прилична женщина і я з вас дуже вдоволений.

Зворушений вийшов Анисим, але вскорі знов вернув і сказав:

— Мене замотав Самородов в одно підприємство, або стану богатий, або зовсїм пропаду. Коли би що стало ся, то ви, мамо, вже потїшите тата.

— Ну, що за бесїда! — Ох, ох... Бог ласкав. Впрочім, Анисиме, ти повинен би з твою жінкою бути трохи вічливійший; глядите на себе як надуті — коби ви схотіли раз засьміяти ся...

— Так, она така сьмішна... — сказав Анисим і зітхнув. — Нічого не розуміє. Все мовчить. Ще молода; як буде старша...

Перед домом стояв вже великий, гладкий кінь запряжений до візка.

Старий Цібукин вискочив по молодецки на візок і взяв поводи. Анисим поцілував Варвару, Аксиню і брата. На сходах стояла й Лїпа. Она стояла непорушно, гляділа на бік, немов би не вийшла проводити, лише так, хто знає чого. Анисим приступив до неї і ледве, ледве діткнув устами єї лиця.

— Прощай — сказав.

Она усьміхнула ся в дивний спосіб, не дивлячись на него; єї лице задрожало і всім стало, не знати длячого, жаль єї.

Анисим вискочив також на візок і гордо випрямив ся, бо уважав себе красним.

Коли они їхали з яру до гори, оглядав ся Анисим безнастанно на село. Був теплий, веселий день. Худоба вийшла перший раз на пашу і довкола стада ходили дівчата і жінки в сьвяточних одежах. Чорний бугай ричав, урадований свободою і бив передними ногами о землю. Всюди, в горі і на долині співали жайворонки.

(Дальше буде).

ня приписів берлиньского договору, а головно внаслідок анексиї Босни і Герцеґовини, его сторонництво уважає своїм першим обовязком підпирати у всїм правительство і зовсїм залишити партийні спори. — Сербска скупштина передала буджетовій комісиї проект закона, після котрого міністер війни одержить кредит 16 міліонів корон на доповнене уоружень воєнних, на закупно карабінів і 50 міліонів набоїв.

Новинки.

Львів, дня 14-го жовтня 1908

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити зверхности громадскій в Жиравцї, бобрецкого повіта з приватних фондів запомоги на докінчене будови церкви в сумі 200 К, а комітетови будови церкви в Остапю скалатского повіта в сумі 200 К.

— **Зелїзничі полекші** для охотн. пожарних сторожий. Міністерство зелїзниць признало для членів охотничих відділів ратункових, відділів санітарних Червоного Хреста і для членів инших товариств, що добровільно виконують публичну службу здоровля, 50 прц. звижку цїни їзди зелїзницею, коли така їзда потрібна для несеня помочи. Коли поміч потрібна в зелїзничій катастрофі, їзда має бути безплатна. Ті знижки мають давати ся на просторі до 50 клм. за оказанем леґітимациї, виставленої через дотичне товариство.

— **Остережене перед еміґрацию до Бразилїї.** Вигляди еміґрациї до столиці Бразилїї Ріо де Жанейро і кількох удїльних держав бразилїйских представляють ся після відомостий, які одержало міністерство справ заграничних дуже невідрадно. Запотребоване сил робочих есть там зовсїм покрите, а відносини в слїдуючім роцї будуть ще гірші. Відносини робочі взагалї не суть там догідні з причини браку і дорожнї помешкань робітничих та з причини дорожнї средств поживи. Длятого остерігає ся перед еміґрациею до Бразилїї.

— **Самоубийство.** В Кошляках збараского повіта відобрав собі онгди жите через повішене 22 лїтний зарібник, Олекса Траян, вернувши недавно із заробітків в Прус. Причина самоубийства не звістна.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білети продає „Народна Торговля").

В четвер, дня 15 с. м. „Арсен Яворенко", (На громадскій роботі), драма в 5 дїях зі сьпівами Б. Грінченка.

В суботу, 17 с. м. „Продана наречена", опера в 3 дїях Ф. Сметани.

В недїлю, 18 с. м. (послїдне представлене) „Серед бурі", історичні картини зі співами в 5 дїях Б. Гвінченка.

Всячина
для науки і забави.

— **Запах чоловіка.** Перед кількома роками написав був япаньский лікар Буртаро Адакі, котрий їздив по Европі, розвідку о запаху білих людий, котра свого часу наробила немало шуму. Він доказував, що білий чоловік так смердить для Япанця, що той лиш поволи, по кількох тиждням може привикнути до него; білий має для Япанця незносний свялий або елкий запах, значить ся, він для Япанця есть так чуткий, як н. пр. старий товщ, що довго стояв на вітрі і сонци. Адакі міг навіть зовсїм докладно розпізнати Европейця по запаху, з котрих він сторін і длятого доказував він, що н. пр. чоловік з Баварії має инший запах як той, що із Сабавдиї. Сими днями появила ся в Парижи брошура, котрої автор обговорює сей сам предмет і каже:

Як для білого запах мурина есть незвичайно сильний і неприятний, так і білий для муриньского носа есть так само незносний. Чорні кажуть, що білі мають для них якийсь такий млойно солодкавий запах і так їх чути трупами, що в кождім мурині від того аж „серце перевертає ся". Так само як мурини, так також і люди жовтої раси мають для білих зовсїм окремий, инший запах, як білі. Мурини і Індияни можуть в темноті по запаху розпізнати, чи мають перед собою якогось білого, чи якогось свого одноплемінника. Так само як Япанці, так і Хінці не можуть знести запаху білого чоловіка а один хіньский лікар сказав був одного разу, що від Европейців чути так, як би то була мішанина по половині коровячого лайна і ванілї.

Та не лиш цїлї раси, але й поодинокі люди одного и того самого народу відріжняють ся від себе своїм питомим собі запахом, котрий слабо розвинений нюх чоловіка на завсїгди може заприміти, але пес, кіт або кінь можуть его зараз навіть і здалека занюхати. Француский учений Тальман де Рео розповідає про песика, котрий по десяти роках розпізнав з одіня, вийменого з куфра, запах своєї пані і лисив ся до него та лизав его. Та й дичина вітрить мисливого здалека, але досліджено, що она не кождого чоловіка вітрить однаково. Дичина ділить мисливих на два роди, таких, що мають квасковатий і таких, що мають солодкий запах. Квасковатий запах есть далеко сильнійший і зьвірина вітрить его далеко борше.

Але й деякі люди можуть запах других людий добре розпізнати; так розповідає „Journal de Savants" з 1684 р. про якогось монаха, котрий вже своїм носом міг розпізнати, котрі дівчата розумні а котрі дурні. Француский король Генрих IV. був гордий з того, що его було сильно чути; він величав ся тим і бючись в груди казав: То по моїм батькови! Та й про Людвика XIV. розповідає его лікар Фаґон, що він, скоро лиш увійшов, дав ся зараз зачути носам тих, котрі его дожидали. Про декотрих людий розповідають, що від них несло дуже приятним запахом. Про Александра Великого, короля македоньского, розповідає Плютарх, що від него пахло фіялками. Славний швайцарский лікар і ботанік Альбрехт Галлер переконав ся сам на собі, що від него чути було мошусом.

Автор згаданої брошури стверджує, що женщини взагалї лїпше і приятнїйше пахнуть як мужчини. Він наводить цїлий ряд женщин з історії, котрі з якоїсь причини, котрої годї було зрозуміти, пахли особливо красно. Сьв. Розалїя з Вітербо пахла сильно рожами; сьв. Катарина пахла як фіялки а від сьв. Тереси несло запахом лїлиї, ясміну і косиця. З другої же сторони говорено в середновічних часах, що від т. зв. „чарівниць", котрих тодї живцем палено або топлено, дуже воняло.

Але и з новійших часів наводить автор дуже дивні случаї запаху у женщин. Він знав женщини, котрих нїгтї на пальцях пахли як ваніля. Инші знов пахли рожами а від сильно гістеричних женщин неслось запахом фіялків. Всї тотї женщини не уживали нїяких перфум а пахли лиш самі від себе. Якась молода Сиямка пахла з лївого боку грудий сильно ананасами а за кождий раз, коли від неї той запах особливо сильно виходив, очи у неї якось дивно сьвітнили ся. Якась сильно нервова Американка пахла сьвіжими яблоками. Шкода, що автор не був у нас в Галичинї а був би переконав ся, що у нас є люди, від котрих несе запахом перфуми, нагадуючої мішанину чіснику, цибулї і оселедців, або мішанину бруду, гною, поту і болота і т. д.

Наконець каже автор, що запах женщин есть всїлякий, після того, яке у них волосе. Зовсїм білявї женщини пахнуть як гебанове дерево, темноблявї пахнуть фіялками а чорнявї чути рожами. Многі женщини — каже автор — мають дуже небезпечний запах, особливо небезпечний для мужчин.

Як би й не було, а то таки правда, що кождий чоловік має свій окремий запах і длятого один для другого або пахне або воняє. Длятого то вже від найдавнїйших часів стали ся люди і старають ся до нинї зробити той запах або ще приятнїйшим або воню свого тїла зменшити о скілько можна чистим удержуванем тїла, частим его змиванем і купелями та частою зміною біля і всїлякими перфумами, котрі призначені особливо на то, щоби закрити неприятний для других запах чи радше воню тїла.

— **Цїна жіночого волося.** Величезні капелюхи жіночі, які тепер увійшли в моду, вимагають також такої фризури, до котрої потреба богато волося, а що не кожда дама має подостатком власного волося, то мусить помагати собі чужим а се стало ся причиною, що цїна жіночого волося пішла дуже в гору. В Парижи завелась вже значна торговля жіночим волосем а париські фризиєри диктують вже его цїну. Найдешевше есть тепер хіньске волосе, бо оно тверде і грубе та шерстке. За кільо того волося платять 50 до 60 франків. Щоби же европейскі дами могли носити то волосе, то его треба насамперед всїлякими хемічними способами зробити мягким і гнучким. Дуже пошукуване есть біляве волосе. Коли волосе есть на вісїмдесять центиметрів довге, то за кільо платять до 1500 франків (корон). Але найдорожше есть природне сиве волосе. За сиве, мягоньке як шовк волосе платять до три тисячі франків а навіть і більше за кільоґрам.

Телеґрами.

Прага 14 жовтня. На нинїшнім засїданю сойму посли нїмецкі внесли знов протест против леґальности засїданя. Маршалок і намістник відповідали на інтерпеляциї.

Загреб 14 жовтня. Спільна орґанізация хорватских послів відбула вчера нараду в справі анексиї Босни і Герцеґовини. Вказано на то, що через анексию Босни і Герцеґовини число Хорватів і Сербів в габсбурґскій монархії зросло до 5 міліонів, а разом зі Словінцями число полудневих Славян виносить 7 міліонів. Отже полудневі Славяни займуть в монархії трете з ряду місце що до числа. Ухвалено стреміти передовсїм до культурного і народного порозуміня в Боснї а відтак до територияльної злуки з Босною і Герцеґовиною.

Яффа 14 жовтня. По приїздї австрийского пароплава почтового полїтичні аґітатори спонукали робітників портових до бойкоту. Малі пароплави завезли подорожних і почту до берега. Товпа підбурена полїтичними аґітаторами заатакувала австрийский будинок почтовий та скринку на листи.

Софія 14 жовтня. „Вчерна Пошта" доносить, що президент міністрів Малинов заявив, що болгарске правительство одержало від кількох держав в неофіціяльній дорозї увірене, що з виїмкою Анґлії і Туреччини, прочі держави признають Болгарию королївством.

Париж 14 жовтня. Аґентия Гаваса доносить з Канеї: Кретийска палата послів затвердила злуку Крети з Грециєю і вибрала комісию, котра має виконувати власть на Креті в імени грецкого короля. Власть тої комісиї скінчить ся з хвилею, коли грецке правительство обійме управу острова.

Цїна збіжа у Львові.

дня 13 жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·30	до	10·50
Жито	8·30	до	8·50
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·—

За редакцию відповідає: Адам [illegible].

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).